

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708763445712/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Saa er vi i en stor Sal, Thronsalen, der tillige forekommer mig at være en Concertsal. Istedetfor Hoffolkene, paa begge Sider af Thronen, er der en Række Musikere, som behandler deres Instrumenter dæmpet, diskret. En saa liflig Musik, som man netop kun kan drømme sig den. Den aldrende Fyrste og Fyrstinde – Konge og Dronning – sidder paa Thronen, stive og ubevægelige men ganske godlidende at se til. Nogenledes som i Børnenes Forestillinger om kronede Hoveder: *han* i højrodt Flojl, *hun* i lyserødt Atlask. De nikker beggeto venligtmajestætisk, og medens Musikken forstærkes, føres Prinsessen og jeg til Sæde nederst paa en Bænk. Paa Bænken sidder en Række unge Adelsmænd og unge Hoffrøkner – alle i Lyserødt. Og nu kommer en gammel Bisp i Ornat – langsomt frem for Enden af Bænken. Det er en Art Overhøring, noget som en Konfirmation. Musikken tier. Der spørges af Bispen – og der svares ganske dæmpet, en efter en, hele Rækken igennem. Turen kommer til os, Prinsessen og mig. Jeg har en benauende Fornemmelse af, at jeg aldeles intet véd at svare. Min Frygt meddeler sig til Prinsessen; hun bøjer sig tæt ind til mig og siger: De maa slet ikke være ængstlig; jeg skal hviske det Altsammen til Dem! – Saa svarer jeg da paa Spørgsmaalene igennem Sufflor. Hvad der spørges om og hvad jeg svarer, véd jeg forresten ikke. Jeg ser stadigt til Siden, paa den nydelige Hals og Nakke; jeg føler Trykket af den fine, slanke Arm – som jeg ikke har sluppet – og jeg tænker ved mig selv: Hvorledes dette saa ender: *lykkelig* er Du i Øjeblikket!

Musikken forstærkes atter. Vi rejser os. Alles Øjne ere nu henvendte paa mig. Blot de dog ikke opdager Dig! tænker jeg. Det vilde være en daarlig Spøg, om en iblandt Forsamlingen gav sig til at pege og sige: Men det er jo Maleren Henrik Gerhard! det er slet ikke Prinsen! Lad os kaste ham ud! ...

Og saa synes jeg, at der tæt bagved mig, halvhøjt siges: Gerhard! Gerhard! –

Hvad er der? spørger Prinsessen mig. Nu kommer jo den egenlige Ceremoni, den afgørende! Nu maa De virkelig ikke være saa underlig! – Og hun ser atter paa mig med sit klare, kloge og muntre Blik, hvori Jomfruens deltagende Æmhed skifter med Barnets Nysgerrighed. Fortæl mig, er De syg? spørger hun hvi-